

MINNINGARORÐ

Ein tøkki til okkara høgt elskaðu feðgar Herluf og Jeffri Joensen.

Takk fyri alla umsorgan og kærleika tit vístu okkum, ta tíð vit fingi saman við tykkum her á fold.

Tað vísir seg, at ikki fyrr enn tíðina eftir, tá tær stillu stundirnar koma, at ein merkir, hvussu nógv ein hevur fyllt í lívinum hjá sær.

Vit eru komin inn í árið 2018, og sum altíð lítur ein aftur á farna árið. Fyri okkara viðkomandi koma vit at minnast árið 2017, sum eitt ár við sorg og sakni, men eisini eitt ár, ið minnir okkum á, at vit eiga ikki meira enn dagin.

Eftir at vit høvdu mist pápa okkara (10. feb. 2017 – 91 ár) minnst eg, at Jeffri bleiv spurður, um hvussu hann hevði tað. Jú, svarar Jeffri skilagóður, sum hann altíð var, at vit skulu ikki klaga, so leingi vit missa av tí eldra endanum. Her hugsaði Jeffri um aldurin á pápa okkara, eitt svar, ið eg mangan havi hugsað um eftir tað.

Hálvt ár eftir varð Jeffri longu heimkallaður, tikin so bráðliga og meiningsleyst frá okkum bert 51 ára gamal (16. aug. 2017). Eitt menniskja, sum elskaði lívið og sum stóð í besta blóma. Vit skulu nokk ikki skilja alt, men eitt er púra vist, og tað er, at ein dag koma vit at síggja-

ast aftur heima hjá Harranum.

At vit hava mist tykkum báðar innan so stutta tíð setur síni djúpu spor. Tankarnir leita til allar tær góðu og ríku løtur, ið vit sum beiggjar hava havt saman við okkara elskaðu foreldrum. Og tú mamma, ið skilti alt so væl, ta løtuna tú mussaði teir eitt síðsta farvæl, tá stóð alt so klárt fyri tær, ein ógloymandi løta.

Takk fyri alt og fyri tíðina vit fingi saman við tykkum, minnini um tykkum báðar hava vit rík, og liva vit við vón um, at vit ein dag síggjast aftur.

Góðu tit øll Winnie, Brian, Allan og Talita, vit vita øll, at tit hava verið úti fyri stórum missi í familjunni hesa síðstu tíðina, og so hesa óskiljandi stóðu tit komu í, nú Jeffri varð ryktur so bráðliga frá okkum uttan nakra ávaring.

Jeffri fór til Norra á eina messu, glaður og frískur sum altíð. Hann fór hugagóður avstað, men so skuldi alt enda so meiningsleyst. Tað er mangt, ið vit ikki skilja, og sum vit heldur ongantíð koma at skilja. Má Harrin styrkja tykkum sum familja, tit sum hava mist ein so fyríkomandi, hjartagóðan og fitt-

an mann og pápa sum hann altíð var. Minnini hava vit rík.

Vit vilja enda við tveimum songheitum, ið minna okkum á hesar hjartagóðu feðgar. Songurin "Slættasti sjógvur og brattastu bylgjur" minnir okkum á babba, tí at hann so mangan sang og murraði henda sang, ið honum dámdi so væl, og sum vit halda passaði honum so væl.

Songurin "Góða mamma, eg vil sova" minnir okkum um Jeffri, sum altíð var so framúr góður við mammu.

Syrgin mugu vit sanna, at vit hava mist tvær av okkara fyrmyndum og saknurn er stórur, men eitt er vist, tit koma altíð at liva í minnum okkara. Takk fyri tykkara umsorgan og kærleika til okkum øll.

Friður verið við minninum um okkara elskaða pápa, mann og beiggja Herluf og Jeffri.

*Við tøkki,
Mamma, Jógvan Páll, Súni og
Halldórur.*

NØVN

- Eg syngi bæði í felagsskapum, feløgum, røktarheimum og kirkjum, og boðskapur mín er hin sami: - Ansa eftir lívi tínum, meðan tú hevur tað, sigur 65 ára gamli og sjónveiki Ovin Klein Olsen

Ovin er sjónveikur:

- Tónleikurin heldur mær uppi

- Eg vaknaði ein morgunin og fór á føtur, sum eg plagi og ætlaði, at fáa mær ein kaffimunn, sum eg altíð havi gjørt, afturvíð tíðindum í sjónvarpinum.

- Tað var tá, at eg legði merki til, at okkurt var heilt galið: Eg kundi ikki lesa ein einasta bókstav á skíggjanum!

65 ára gamli vestmenningurin Ovin Klein Olsen hevur verið sjónveikur heilt síðani 2006, men tað hevur hvørki tikið lívsmót ella dirvi frá honum.

- Tá eg havi verið longest niðri, so er tað tónleikurin sum hevur hildið mær uppi. Eg byrjaði faktist at skriva sangir, tá tað stóð ringast til.

- Tað bleiv mín bjarging, sigur Ovin, sum býr í Danmark, men fer komandi dagarnar, at vitja kringoyggjarnar við nýggjum sangum og júst útkomnari fløgu.

Hann hevur vitjað aftur í Føroyum mangan ferðir. Henda ferðin er tó serstøk, við tað at hann hevur ein annan føroyskan sangara við sær, Hans Jacob á Lava. Saman fara teir at syngja sangir úr nýggju fløguni.

Skráin fyri sangløturnar er lýst aðrastaðni í blaðnum.

TOTALUR NIÐRÚRUR

Henda vakra dagin í mei mánaði í 2006 broyttist lív hansara fullkomiliga.

- Niðurtúrururin gjørdist fullkomin, tá læknarnir á sjúkrahúsinum søgdu mær, at sjónin fór ongatíð at gerast betri – heldur hinvegin.

- Teir søgdu, at eg kundi tað sama fyrireika meg uppá, at sjónin fór at gerast veikari og veikari, til hon at enda fór at hvørva, greiðir Ovin álvarsamur frá.

Frá tí at hava rikið eina matstovu, og frá at hava verið virkin á mongum økjum, varð eg nú noyddur at steðga við øllum.

- Eg gjørdist nú fullkomiliga bundin av at hjálp frá øðrum, og tað var ikki lætt, sigur Ovin sum fór heilt niður í kjallaran sálarliga.

Men mitt í tí svartasta myrkrinum – bókstavliga sæð! - byrjaði hann at skriva sangir. Og soleiðis kom hann víðari í lívinum, hóast hann bert sær nøkur fá prosent við eygum sínum.

Ein partur av boðskapinum í hesum sangum er, at lurtarin skal minnast til at ansa eftir lívinum, meðan hann enn hevur tað.

- Tað er lítil nytta í, bara at koyra avstað við 150 kilometrum um tíman, uttan at hugsa um lívið á lívsins vegi, ljóðar herróp hansara.

Ein serlig áheitan hansara er vend móti monnunum, sum hava trupult við, at lurta eftir teimum ávaringunum sum kroppurin gevur.

- Tað gjørdi eg ikki, og tí siti eg her í dag, sum ein kvart-rotin frukt. Eg vil gjarna út at fortelja øðrum um mitt lív og krýddra tað við sangum.

- Kann eg bert fáa ein einstakan, at hugsa meiri um seg sjálvan, sítt egna lív og sína egnu familju, so havi eg gjørt onkra nyttu her í lívinum, sigur Ovin Klein Olsen.